

αι βολικός πρὸς τι πολλαχ. : Δὲ μὲ βολεῖ ἐμένα τὸ χω-
 ρὶ, ἀλλεῶς θὰ τὸ ἀγόραζα Πελοπν. Μᾶς βολεῖ ὁ καιρὸς
 τὸ μέρος κττ. Σύμ. Θὰ πάρω τὸ γιαντικό, ὅταν βολήσῃ
 ὦρα Κέρκ. Τοῦ βόλεσε ἡ δουλειὰ ποῦ ἄρχισε Χίος
 ῥανίος ἀπ' αὐτοῦ, γιὰτὶ δὲ μὴ βουλεῖς νὰ κάνου τὴ δου-
 ριά μου Ἡπ. Δὲ μοῦ βολεῖ τὸ σπῖτι Λεξ. Πρω. Δὲ μοῦ
 βολεῖται τὸ σπῖτ' ἐτοῦτο. — βολεῖται σου δὲ βολεῖται, ἐπὶ
 τὰ κάθεσαι Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Πολλὰ θωρῶ καὶ δὲ μιλῶ καὶ γλέπω καὶ σωπαίνω,
 γιὰτὶ ὁ τόπος δὲ βολεῖ καὶ πρέπει νὰ 'πομένω
 τίκ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 1669 (ἐκδ.
 Schmitt) «εἰς τὸ μέρος ποῦ μᾶς βολεῖ καὶ μᾶς ἐνὶ ἐπι-
 ξιον». Καὶ ἀπροσ. εἶναι εὐκολον, ἔρχεται κατὰ βού-
 λειν, κατ' ἐπιθυμίαν σύνθηθ. καὶ Τσακων. : Μοῦ βολεῖ
 τοῦ ἔρχεται βολικά). Ἄν μοῦ βολέσῃ, θὰ ῥθω. Δὲ
 μοῦ βολεῖ νὰ περάσω ἀπὸ τὰ δικὰ σας. Δὲ μοῦ βολεῖ νὰ
 μένω σ' αὐτὸ τὸ μέρος σύνθηθ. Ὅρι βοοῦντα μὴ μ' ἔνταγι
 τὰ χέρια (δὲ μὲ βολεῖ, δὲ μὲ εὐκολύνει μὲ αὐτὸ τὸ χέρι)
 Τσακων. || Παροιμ. Ὅπου δὲ βολεῖ τοῦ διαόλου νὰ πάῃ ὁ
 ἴδιος, δέδει μὰ γερόδισσα (δέδει=πέμπει) Κρήτ. β) Εὐ-
 νοῶ Λέσβ. : Αὐτὸς οὐ τόπους βουλεῖ ἱλαῖς-κλήματα κττ.

2) Μέσ. αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν Θήρ. : Ἄ δὲ σὲ
 δῶ, δὲ βολειοῦμαι (ᾱ=ᾱν). β) Μοῦ προξενεῖ τι εὐχα-
 ρίστησιν, ἀπολαμβάνω τι Θήρ. : Δὲ σὲ βολειοῦμαι ἔτσι
 ποῦ εἶσαι ἀνέμνη. 3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. δύναμαι Θήρ.
 Θράκ. (Αἰν.) : Δὲ βουλῶ νὰ τὸν κάμω Αἰν. Δὲ βολειοῦμαι
 νὰ τρώγω μὲ τὸ ζερβὶ μου Θήρ. Καὶ ἀπροσ. εἶναι δυ-
 νατὸν Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκῦρ. κ.ά. :
 Βολεῖ νὰ περνᾷς ἀποδῶ Σκῦρ. Δὲ βολεῖ νὰ γίνῃ ὁ γάμος
 Ἡπ. Κεφαλλ. || Παροιμ.

Σὰ δῆς τρίχα καπαρή, | πῶς βολεῖ νὰ 'ναι καλή;
 (καπαρή=κόκκινη) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἄν μ' ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπῶ, τί μοῦ βολεῖ νὰ κάμω;
 Ἡπ. || Ἀπὸ πλήρεις ἐκφράσεις, οἶαι : δὲ βολεῖ νὰ γίνῃ ἀλ-
 λεῶς, δὲ βολεῖ νὰ μὴ ἔφυγε, δὲ βολεῖ νὰ μὴ εἶναι ἔτσι κττ.
 προῆλθεν ἐν Ἀπυράνθῳ ἡ βραχυλογία δὲ βολεῖ=ὠρι-
 σμένως, χωρὶς ἄλλο : Ὅσκαίροι δὲ βολεῖ εἴμαστε (Ὅσκαί-
 ροι=ὁμήλικοι). Δὲ βολεῖ δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ τὴ δάρεῃ καὶ
 παίζει την. Δὲ βολεῖ οἱ ποδικοί πήρασι τὸ φτερὶ τοῦ φα-
 ναριῶ. Δὲ βολεῖ δὲν ἔχω πιπιλὰ αἰμ' ἀπάνω μου καὶ 'γὰ
 κεῖνο κρυώνω. 4) Ἀπροσ. ἀρμόζει, πρέπει Πελοπν.
 (Μάν.) : Δὲ βολεῖ νὰ τὸ κάμῃς, γιὰτὶ θὰ πικράνης πολλούς.

5) Χωρῶ Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. : Δὲ
 μὴ βουλάει οὐ τόπους Ἀράχ. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ.
 Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ. Χαλκιδ.) : Δὲν εἶνι τόπους ποῦ θὰ
 βουλέσῃς Βελβ. Δὲ βουλειοῦμι νὰ κάτσω Ἡπ. Καὶ
 ἀπροσ. ὑπάρχει χώρος Εὐβ. (Ἄκρ. Κύμ. Στρόπον.) Ἡπ.
 Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Δὲ βολεῖ νὰ
 περάσω - νὰ πατήσω κττ. Ἡπ. Δὲ βουλεῖ νὰ μπῆς κ' ἐν
 Στερελλ. Δὲ βουλεῖ νὰ κάτσω - νὰ κοιμ'θῶ - νὰ πιράσου
 κττ. Ἄκρ. Στρόπον. || Φρ. Δὲ βολεῖ νὰ ρέξῃς μῆλο (ἐπὶ
 συνωστισμοῦ πληθύος ἀνθρώπων) Ἀρκαδ. 6) Ταχτο-
 ποιῶ, στολίζω Θάσ. : Ἀκόμα δὲ βόλ'σαμ'. Θὰ βουλ'στοῦ
 καὶ θὰ 'ρθον.

βολώνω ἀμάρτ. σβολώνω Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόλος, παρ' ὃ καὶ σβόλος.

Συμπεζών τι ἐλαττώνω κατ' ὄγκον, τὸ κάμνω μικρό-
 τερον. Μετοχ. σβολωμένος, συμπεπιεσμένος καὶ ἐλαττωμέ-
 νος κατ' ὄγκον.

βομβόνι τό, Καππ. (Φάρασ. κ.ά.)

Λέξις πεποιημένη.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ἡ κοινὴ μέλισσα ἐν τῇ ἀγρία καταστάσει ἢ ἡ ὁμοία πρὸς
 τὴν μέλισσαν μικρὰ σφήξ. Συνών. ἀγριομέλισσα 1 καὶ 2.

βόμπιρας ὁ, Εὐβ. (Ἄκρ.) Μακεδ. (Βλάστ. Θεσσαλον.)
 Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.
 Ναύπακτ. Παρνασσ.) κ.ά.—Λεξ. Αἰν. Δημητρ. Βλαστ.
 487 βόμπ'ρας Β.Εὐβ. Μακεδ. Στερελλ. κ.ά. βόμπιρας
 Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. βόμπιρας Εὐβ. (Κουρ.) κ.ά.
 βόμπιρας Κύπρ. μπόμπιρας Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Κύθν. κ.
 ἄ.—Λεξ. Βλαστ. 487 Δημητρ. δόβιρας Κεφαλλ. μπόμ-
 πιρας Παξ. γόμουρας (Ἐφημερ. Ἐμπρὸς 22-9-1920)
 Θηλ. βομπίρα Πελοπν. (Κορινθ.) βομπίρα Στερελλ.
 (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) μπομπιροῦ ΔΒουτυρ. Μέσ' στοὺς ἀν-
 θρωποφ. 68.

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *vampir*.

1) Βρικόλακας (ἰδ. λ.), περὶ τοῦ ὁποίου πιστεύεται
 ὅτι τρώγει σάρκα καὶ πίνει αἷμα ἀνθρώπου καὶ ὅτι κα-
 κοποιεῖ τοὺς οἰκείους Β.Εὐβ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Στε-
 ρελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) κ.ά. (Ἐφημ. Ἐμπρὸς ἐνθ. ἀν.)
 ΔΒουτυρ. ἐνθ' ἀν.—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἐνθ' ἀν. : Βομπίρα
 γίν'κ'ις, σκύλλα, νὰ μὴ φάς! Αἰτωλ. Βομπίρα, ἔφαῖς τὰ
 πιδιά σ' καὶ θέλ'ς νὰ φάς κ' ἱμένα! (ὑβρις πρὸς γυναῖκα,
 τῆς ὁποίας ἀπέθανον τὰ τέκνα) Ναύπακτ. β) Παιδίον
 ὀρφανὸν νομιζόμενον ὡς αἰτία θανάτου τῶν γονέων του
 (ὅτι δηλ. ἔφαγε τοὺς γονεῖς του) Στερελλ. 2) Ἀνθρω-
 πος βραχὺς τὸ ἀνάστημα, ἀδύνατος καὶ ἔχων σῶμα ἀκα-
 λαίσθητον, κακοπλασμένον, ἀλλὰ καὶ κακός, μοχθηρὸς
 Εὐβ. (Ἄκρ. Αὐλωνάρι.) Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Κορινθ.)
 Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ. Παρνασσ. κ.ά.—Λεξ.
 Αἰν. Δημητρ. Πβ. βομπιράρις. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών.
 Παξ. β) Παιδίον μικρόν, ἀλλὰ ζωηρόν καὶ ἄτακτον
 Εὐβ. (Κουρ.) Κύθν. Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
 κ.ά. γ) Ἀνθρωπος δύστροπος Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3)
 Τὸ δαιμόνιον καλικάντζαρος Κύπρ.

βομπιράζω Πελοπν. (Κορινθ.) βομπιράζων Στε-
 ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόμπιρας.

1) Γίνομαι βόμπιρας 1, ὁ ἰδ., Στερελλ. (Αἰτωλ.) :
 Βομπιράσις 'λότιλα, πιδάκι μ', θὰ φάς κ' ἱμένα! 2) Γί-
 νομαι κακόσωμος, συνήθως ἐπὶ παιδίων Πελοπν. (Κορινθ.) :
 Βομπιράσε ἀπὸ τὸ κακό του. Ἡ μετοχ. συνήθως ἀρα-
 τικῶς Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Μωρὲ βομ-
 πιρασμένο! Κορινθ. Βομπιρασμένου γ'ροῦν' Αἰτωλ.

βομπιράκος ἐπίθ. ἀμάρτ. βομπιράκος Στερελλ.
 (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόμπιρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ζακός.

Κατηραμένος : Δὲ καμώνιτι αὐτὸ τοῦ χουράφ' τοῦ βομ-
 πιράκο. Δὲ σκάβιτι τοῦ βομπιράκο τ' ἀμπελ'.

βομπιράρις ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. βομπιράρικο Πε-
 λοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόμπιρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ζαρίς.

Ὁ ἔχων σῶμα ἀδύνατον καὶ ἀκαλαίσθητον. Πβ.
 βόμπιρας 2.

βομπίρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. βομπίρ'κου Ἡπ.
 (Ζαγόρι.) Θεσσ. (Νευρόπ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Αἰ-
 τωλ. Γαρδίκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόμπιρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ικός.